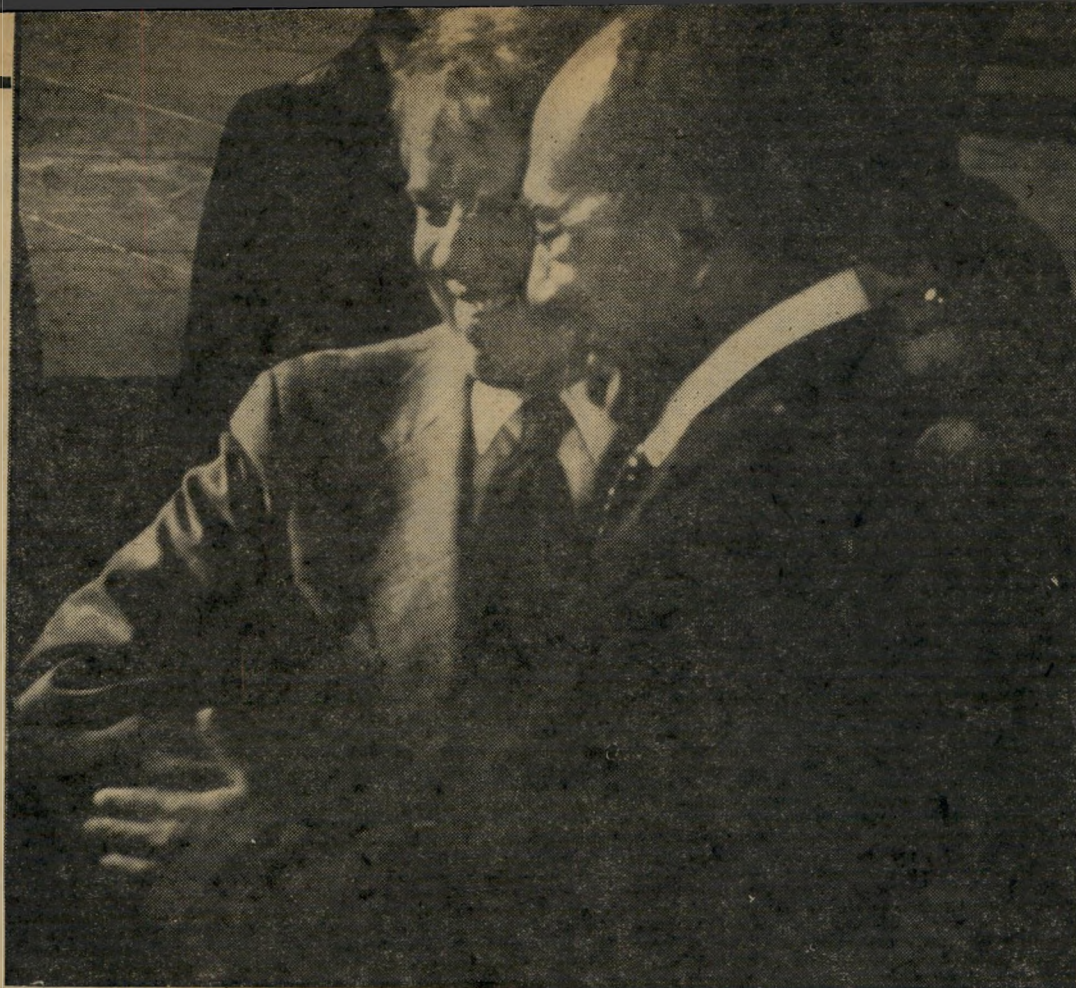

מעולם לא דיווחו כל כך הרבה עיתוני נאים ושדרים, דיווחים כה רבים וארוכים על כך שאינם יודעים בעצמם כלום, כפי שעשו זאת נציגי המעצמה השביעית במרחב השבוע, בעת מסעו של נשיא ארצות הברית ג'ימי קארטר. מאות שדרנים, אנשי צוותות טלוויזיה ועיתונאים, נדדו אל הנשיא בשני מטוסים מיוחדים. מאות עיתונאים מקי מיים, כמצריות וכישראל, כיסו את המסע הדרמטי במדינותיהם. מיליוני מילים נכתבו על המסע. רכבות שעות שידור והקרנה ריחפו על פני תבל כולה. אבל כל מה שהכינו, מלבד תיאורי "צבע" של טכסים, סיוורים ומילות-נימוסין פורמאליות, לא היו אלא נוחשים, שמועות, הנחות והשערות. מסע-הבוק של ג'ימי קארטר כוסה מתחילתו בערפל כבד של מוסתרין וסודיות. החיסיון על מהלכיו המדיניים היה כבד יותר אפילו מזה שהוטל בשעתו על דיוני קמפיין-דיווידי. גם ההנחה הכללית שהיה זה מסע של הי מורים, בו ניסה הנשיא האמריקאי לזחוק בכד כובד מישקלו על מנהיגי ישראל ומצי ריים כדי להציג את יוקרתו, לא היתה עצמה יותר מאשר הימור. העיתונאים יכלו רק לראיין זה את זה, לצפף האחד את מה שכתב חברו, תוך ידיעה שהניחוש האחד אינו מכוסם יותר מהשני. עד שהתבהרה תמונת המצב האמיתית לקראת תום הי מסע, לא נותר לאמצעייהתיקשורת, להודי טים לחשיפה טוטאלית של המסע הגורלי, אלא לכסות את המישור הגלוי של המסע, להיאחז בכד פירור תיאור, רכיכות או התי רשמות, שלא היו אלא הצד השולי במהלך. כשאין יודעים על מה לדווח מדווחים על מה שיודעים. כך הפך מסעה של האישיות רבת העוצמה ביותר בעולם, לסיפור של חניגא נשיאותית חסרת תוכן.

מלכודת

5 א בכל דור מגיע מנהיגה של הגדור לה והחזקה במעצמות העולם לישראל. ביקור מעין זה, שערך השבוע ג'ימי קארטר בישראל, יירשם על דפי ההיסטוריה. אלא שאלה שביקשו לחוש את משק-כנפי ההיסטוריה בעת שמטוסו של קארטר נחת על אדמת ישראל, התאכזבו. הטכס נערך כמתוכנן, ללא דופי. הסדר היה כימעט מופתי. אבל לא היה שום דימיון בין המאיר רע לבין זה שקדם לו. בעת שנשיא מצ-ריים, אנוור אל-סאדאת, הגיע ללוד בנור במבר 1977. או ניתן היה לחוש את ההיסטוריה באוויר. תחושה של רוממות-רות, התעלות ושותפות להיסטוריה בהתהוותה, אפפה את כל מקבלי פניו של אל-סאדאת. בעוד ישראל הרשמית יצאה מכליה כדי להסתופף בצילו של הנשיא האמריי קאי ולזכות בנתח מהכיבודים של שהייה במחיצתו. קיבל העם את ג'ימי קארטר בקול דממה דקה. לא היה זה מיפגן פוליטי. לא היה בכך גם לשקף את יחס ההערכה האמיתי כלפי מנהיג ירידתה הגדולה והיחידה של יש-ראל בעולם. קבלת-הפנים הצוננת לקארטר, שיקפה את תחושת הרצינות וכובד השעה שחשו אזרחי ישראל נוכח ביקורו. לגבי עם ישראל לא היה זה גורלו הפוליטי של ג'ימי קארטר המונח על כפות המאזניים, אלא גורל השלום. האיפוק והספקנות בהם התקבל, ביטאו יותר מכל את המתח מול הדברים העומדים להיחתך. ישראל האמיתית דמתה השבוע לאב המסתובב מרוט עצבים ליד חדר-הלידה, שם נאנקת רעייתו אחוזת הצירים. היא ידעה שהגיע רגע הלידה וכי לא תהיה זו לידה טבעית ורגילה, אלא ניתוח קיסרי מסובך והרה סכנות. ברגעים כאלה לא היה מקום למיצהלות וגינוגי כיבודים. היה אפשר רק להחזיק אצבעות. והמדינה כולה החזיקה אצבעות למיילד הגדול, שבא להוציא את הסכם-השלום לאוויר העולם.

